

Roeien met de riemen die we hebben

Mijn man werkte al een aantal jaar met veel plezier in het Slotervaart-ziekenhuis. Totdat het ziekenhuis failliet ging. VPRO Tegenlicht zond de documentaire 'Exit Slotervaart-ziekenhuis' uit, waarin de verbetering en het verdriet van het personeel pijnlijk voelbaar en herkenbaar waren. Na het kijken van de uitzending bleef er een gevoel bij mij hangen: er wordt van alle kanten misbruik gemaakt van de zorgattitude van het personeel. Niet alleen toen in het Slotervaartziekenhuis, maar in elk ander hoekje van de zorg in Nederland.

Bestuurders en (hoge) managers van instellingen en zorgverzekeraars, het ambtenarenbestuur – dat zijn geen mensen die ervaring op de zorgvloer hebben. Patiënten zijn nummers die geld kosten of opleveren. De personeelsleden slechts rader-tjes in de zorgfabriek. Zolang alles draait hebben de bestuurders in hun ivoren toren nergens last van. En draaien doet het wel. Huisartsen, assistentes, verpleegkundigen en verzorgenden – allemaal heel verschillende taakomschrijvingen, maar één ding hebben we gemeen: zorg

verlenen. Zorgprofessionals hebben een groot hart voor de zorg, voor onze patiënt, onze collega's. Als een collega niet (meer) kan, werkt een ander een dag of twee extra, wordt nog een extra weekend gewerkt of een extra nachtdienst aan de reeks vastgeplakt. Ook al mag het niet volgens de cao en vraagt het thuisfront zich af of je er ooit nog eens zal zijn. Maar die patiënte met die gebroken heup dan? We kunnen zeggen dat ze maar een dagje paracetamol moet slikken en dat ze morgen geopereerd wordt aan haar gebroken heup. Het kan wel, in theorie. Maar we willen het niet. Omdat de patiënt dan pijn heeft en het herstel een dag langer op zich laat wachten. (En omdat de zorgverzekeraar wil dat pijnscores worden geregistreerd en te hoge cijfers afstraft, en het bestuur dus nog wat extra druk op de ketel zet. Niet gek dat tegenwoordig zo gezellig met morfine wordt gestrooid.)

Wat als we het wel zouden doen? U1 en U2 behandelen, en alle andere zorgvragen uitstellen tot de dag erop? Als we een dag zouden

staken? Als we alleen gaan werken volgens de cao en ons contract?

Een maand geen overuren draaien, geen extra inval bij ziekte?

Waardoor roostermakers aan hun manager moeten melden dat er aan het eind van de volgende maand een gat van een week is omdat niemand bereid is extra te werken? Wat zal Nederland ervan denken? Zal er begrip zijn of ontstaat juist grote maatschappelijke verontwaardiging? En zijn het de bestuurders die daar op aangekeken worden of juist wij, de zorgverleners? We zijn als een gek aan het roeien zijn met de riemen die we hebben, terwijl er niemand is om een stop in de zinkende boot te stoppen. Zouden bestuurders zelf weten dat ze schromelijk misbruik maken van de zorgattitude van het zorgpersoneel?

Zullen we de bestuurders eens uitnodigen om een week mee te lopen? Nee, niet meelopen: meewerken. Laat het bestuur van de ZV Nederland eens een po omspoelen of dipside inzetten. Kan iedereen, zij ook. Maar waar halen we de tijd vandaan?